Pozorovatelka: Trumpova past na Turky zabrala!

- CZ24 News | 22. října 2019

A čí bude Černé moře, o které v celém dění jde především? Ruské
Na podzim 2017 proběhlo v severním Iráku referendum o nezávislosti Kurdistánu. Referendum vyhlásil Masúd Barzání, irácký kurdský politik, který byl v letech 2005-2007 prezidentem Iráckého Kurdistánu. Všechny okolní státy zbystřily, neboť Kurdové, 40 milionový národ, který nemá vlastní stát, většinově žijí v Turecku, Íránu, Iráku a v Sýrii.

V. V. Pjakin tehdejší dění okomentoval takto:

> *A v čem spočívá podstata toho referenda? Naši politologové, kteří nedokážou prohlédnout hru s dopadem **v daleké budoucnosti**, opět spekulují, co to znamená pro Barzáního, co pro toho, že pro onoho je to labutí píseň a podobné řeči. Jenom **izraelští analytici pochopili, že se jedná o tah s významem do budoucna**, že je to rozhovor o budoucnosti. Tu budoucnost však chápou jinak.*
>
> *A to referendum, které se konalo 25.09. je hra do budoucna jako součást procesu, který byl plánován v době, kdy se plánovala 1. světová válka. Na základě jejích výsledků měla být realizována Sévreská mírová smlouva z roku 1920, podle které měl vzniknout Kurdský stát, který by byl absolutně nezpůsobilý, protože hlavní část území, kde žili Kurdové, měla spadat do zón spravovaných Británií a Francií. Nicméně vznik Kurdského státu v plánu byl. Avšak skutečnost, že bolševici převezli globalisty tím, že uzavřeli Brestlitevský mír, vedla k tomu, že byli nuceni na koleně začít ten problém řešit a rozpad Osmanské říše na řadu států, jak to předepisovala Sévreská smlouva, se zrealizoval až podle Lausannské smlouvy z roku 1923, na základě které **Kurdové nedostali nic a na troskách Osmanské říše bylo vytvořeno Turecko**, které mělo sloužit jako nůž u podbřišku Ruska.*
> *Takže Turci byli samozřejmě proti tomuto referendu, neboť jde o politické prohlášení. To referendum nepředpokládá, že by se ten irácký Kurdistán mohl hned zítra stát nezávislým státem a… mohl by… Jak bych to… Mohl budovat svou státnost a ovlivňovat politiku. To určitě ne. Zítra se nic nestane, tak proč se tak rozčílili?*
>
> *Problém je v tom, že toto politické prohlášení rozhoduje o mnohém. **Turecko stojí na hraně rozpadu** a právě v něm žije největší počet Kurdů, turečtí Kurdové tvoří největší část Kurdů.*
>
> *Teď jsou Kurdové rozptýleni v mnoha státech a snaha o vlastní stát neznamená, že by ten stát měl být vybudován na území všech těch států, kde Kurdové kompaktně žijí – například Sýrie, Turecka, Íránu a Iráku. Ta otázka spočívá v tom, **kde se vlastně má ten Kurdistán nacházet?***

> *Podstata toho všeho je tedy následující: Jestliže teď neexistuje globální hráč, který by stabilizoval tuto situaci, tak se vyvolávání té otázky okolo Kurdistánu nemusí vůbec vyplatit. A jaký globální hráč teď působí v tomto regionu, který by byl schopen uplatňovat své řízení? To je* ***globální prediktor****. Jeho cílem je na základě Íránu vytvořit centrum koncentrace řízení s tím „správným" islámem a v takovém případě jim do toho stát založený na základě* ***irácképo a íránského*** *Kurdistánu vůbec nezapadá. To je poškozuje. Pro ně je* ***výhodnější*** *vytvořit Kurdistán na základě* ***tureckých Kurdů, tedy Kurdů v Turecku*** *a ještě jim tak dát* ***přístup k moři****.*
>
> *(Konec citací ze zdroje zde)*

Informace, které jsem tučně zdůraznila, považuji za zásadní, a to v několika směrech. Že pouze izraelští analytici pochopili, že se jedná o tah s významem do budoucna, nechám až na konec a pokračovat budu tím, že GP otázku vzniku Kurdistánu nikdy nevzdal. A protože obzvláště s Íránem má dlouhodobě takové plány, že se mu nehodí, aby samostatný Kurdistán zabral kus íránského území, zůstávají jen tři použitelné možnosti: kus Iráku, kus Sýrie a kus Turecka.

Kurdistán musí mít přístup na moře

Tady ale je důležité hlavní kritérium – a sice to, které jsem tučně zvýraznila v závěru citací Pjakina: „přístup k moři". Sýrie přístup k moři má, po vstupu Ruska do Sýrie na podzim 2015 je však tento přístup pod ruským vlivem, to za prvé. A za druhé je Sýrie největším spojencem Íránu v oblasti, zabrat tedy kus Sýrie ve prospěch Kurdistánu by znamenalo takřka totéž, jako zabrat jej Íránu.

Zbývá tedy území Iráku a Turecka. Ač by se jeden stokrát snažil, z Iráku se k moři nedostane. Přesto je Irák velmi strategickým bodem, neboť na rozdíl od Sýrie a Turecka oplývá obrovskými zásobami ropy. Z čehož plyne, že Irák je nutné dostat pod vliv Íránu – tedy té země, která má celé oblasti velet nejen nábožensky, ale přes zdroje a jejich tranzitní cesty i ekonomicky. A tady se dostáváme k pointě bodu „přístup na moře". **Zabere-li totiž nově vzniklý Kurdistán část Turecka, tak pouze zde bude podmínka přístupu na moře splněna.** A konkrétně to bude přístup na velmi strategické Černé moře

A když píšu „strategické Černé moře", tak na mysli mám Černé moře jakožto součást nové Hedvábné stezky, od začátku budované tak, aby obešla Rusko – v tomto případě vodní cestou. Hlavní kůň globalistů, Írán, totiž má mít v rámci nové Hedvábné stezky přístup na všechny vody, tzn. na všechna moře i oceány. (ZDE)

Na dalším obrázku stojí za pozornost mj. Jemen (další spojenec Íránu), ač přesnější je označení: Rudé moře a hlavně Adenský záliv, který spojuje tyto vodní cesty. (ZDE)

První „čáru přes rozpočet" (*rozuměj přes plány globalistů*) Rusko udělalo tím, že hned po ukrajinském majdanu provedlo v březnu 2014 tzv. anexi Krymu – tím si vliv na Černém moři udrželo. Druhou „čáru přes rozpočet" (*rozuměj přes plány globalistů*) provedlo v prosinci 2014, když na Černém moři posílilo vliv Turecka. Kdo si nevzpomíná, tak v prosinci 2014 šlo o to, že v rámci snah o likvidaci Ruska ekonomickou cestou došlo k tomu, že ceny ropy tehdy spadly z nějakých cca 100 dolarů za barel na cca 50 dolarů. Rubl tehdy prudce oslabil, ba co víc, Putin tehdy zrušil výstavbu plynovodu South Stream, kterým mělo Rusko dodávat plyn do Evropy přes Turecko – a přes Černé moře! – a dolar se velmi, velmi radoval …. Putin od výstavby South Streamu ustoupil poté, co Brusel zatlačil na země EU a poté, co nejposlušnějším hráčem EU se stalo Bulharsko (jaká to v případě

Bulharska „náhoda„). Putin v těch těžkých chvílích k ruskému národu prohlásil, že potrvá jen nějaké dva roky a svět opět bude potřebovat ruské zdroje. V roce 2014 jsem k tomu napsala:

> *„Proto oslabený rubl a odstoupení Putina od South streamu vlévá petrodolaru krev do žil, ale vyhráno nemá. Majdan na Ukrajině skončil připojením Krymu k Rusku – velká čára přes rozpočet. A Majdan v Turecku se právě vyvíjí směrem, že země s druhou největší armádou v NATO je nejen vstřícná k ISIL a chce tento stát, který už má kontrolu nad většinou blízkovýchodních energetických zdrojů, uznat a získat ho na svojí stranu. Zároveň Turecko vede stále přátelštější jednání s Ruskem – a média to komentují:* ***Erdogan se setkal s Putinem, jde o událost srovnatelnou jen s připojením Krymu k Rusku.*** *No aby ne, když barva Černého moře dostává zcela jiný odstín poté, co byl Putin v Turecku přijat s královskými poctami.“ (video z prosince 2014)*

A co se tehdy v prosinci 2014 stalo? Projekt South Stream byl zrušen (nikdy nebyl realizován), místo toho však byl dohodnut projekt Turkish Stream, cituji: *„Dne 1. prosince 2014 během státní návštěvy ruského prezidenta Vladimíra Putina v Ankaře, bylo Gazpromem a tureckou společnosti Botaş Petroleum Pipeline Corporation podepsáno Memorandum o porozumění o výstavbě pobřežního plynovodu z Ruska do Turecka přes Černé moře“*. A tento projekt právě jde do finále, plynovod má být zprovozněn koncem letošního roku (velikým paradoxem pak je, že nemá končit v Řecku, jak bylo původně plánováno, ale právě v tom Bulharsku, které se na nátlak Bruselu jako první vzdalo projektu South stream – no, co už s blbci).

Může se zdát, že tato odbočka do roku 2014 nemá logiku, ale ona má logiku velikou – pořád totiž jsme na tom strategickém Černém moři. A tím i u Turecka a u případného vzniku Kurdistánu stejně, jako u Íránu a tedy u těch zájmů, které má Írán přes vstup na Černé moře pro globalisty naplňovat.

Turecko je problém

Když jsem v úvodu citovala Pjakina z roku 2017, nebylo to proto, že bych vycházela pouze z toho jeho komentáře, ale proto, že komentář jsem si zapamatovala, protože mi potvrzoval to, o čem jsem psala už v roce 2014 (a kdy jsem Pjakina ještě neznala). A v roce 2014 musím nějakou chvíli ještě zůstat.

Tehdy jsem mj. psala o nerealizovaném plynovodu Nabucco, který měl ruský plyn do Evropy nahradit blízkovýchodními zdroji. Jak je vidět zde, zdrojovými zeměmi se měly stát Kazachstán, Turkmenistán, Ázerbájdžán, Írán, Irák, následně i země až k Libyi. Plynovod tehdy realizován nebyl a kromě toho důvodu, že globalisté potřebovali čas k odstavení amerických zájmů z oblasti (Spojené státy tehdy ještě věřily, že tzv. Arabské jaro probíhá v jejich zájmu, resp. v zájmu petrodolaru), existovaly ještě dvě překážky. **První – Írán byl ještě stále pod sankcemi**, proto jeho zdroje byly nepoužitelné, bez jeho zdrojů by však plynovod naplňoval jen čtvrtinu potřeb Evropy, tzn. potřeb naplno zajišťovaných. Ruskem. **A druhá – dostat tyto zdroje do Evropy nebylo možné bez Turecka.** Turecko, vědomo si své strategické polohy ve smyslu tranzitní země, si ale už tehdy kladlo nepřiměřené podmínky (až 35 % kapacity chtělo použít pro vnitřní spotřebu). Plynovod proto realizován nebyl – projekt skončil v roce 2012, kdy byl následně nahrazen plynovodem Tanap, prozatímní alternativou k obejití ruských zdrojů, stále však vedoucí přes Turecko.

To hlavní, co se od roku 2012 změnilo, je, že plynovod, který má Rusko z Evropy odstavit, nemá říkat „pane“ Spojeným státům, ale globalistům. Proto i vznik ISIL v roce 2014 nebyl o amerických zájmech, ale o zájmech globalistů. Už tehdy totiž bylo naplánováno, že zatímco Spojené státy jen splní roli světového policajta, ve skutečnosti ISIL poslouží globalistům za prvé ke spuštění uprchlické vlny do Evropy a za druhé k překreslení hranic a vlivů na Blízkém východě tak, aby do dominantní

role byl postaven Írán. K obojímu došlo v roce 2015 – byla spuštěna uprchlická vlna a z Íránu byly sňaty sankce, čímž už tranzitům jeho energetických zdrojů nemělo stát nic v cestě.

Až potud je to pro globalisty radost, protože dění, byť se zádrhely, šlo podle jejich plánů. Co ale jako nevyřešený problém zůstalo a dosud trvá, to je Turecko. To nejen, že se nevzdalo svých osmanských ambicí, čímž je konkurencí íránskému „správnému" islámu, ale k veliké smůle globalistů stále více stojí na straně Ruska. A o co vztahem „Rusko-Turecko" jde, na to se podívejme v jiném časovém horizontu: Po velmi zásadním projevu Putina v OSN 28. 9. 2015 Rusko vstoupilo do Sýrie a tím do bojů proti ISIL. Globalisté chtě-nechtě tuto akci uvítali, protože bez Ruska si s ISIL, který představoval i americké zájmy v oblasti, což se globalistům nehodilo, neuměli poradit. Rusko k této akci v podstatě dostalo souhlas globalistů, protože likvidace proamerického ISILu byla i v jejich zájmu. V plánech globalistů však, **co se týče ISIL, dále šlo o to, že předtím, než bude zrušen, bude zrušena i část Turecka,** a to ve prospěch Kurdistánu.

A tady se v čase vraťme do roku 2014, kdy došlo ke dvěma zásadním událostem. Za prvé – na územích Iráku a Sýrie tehdy vznikl ISIL, nástroj k překreslení blízkovýchodních hranic tak, aby všechny energetické zdroje připadly pod budoucí íránský vliv. Už tehdy měla ale být řešena nejen otázka jejich kumulace pod jedno centrum řízení, ale i otázka jejich tranzitů! A jak už víme z projektu Nabucco, opět tady byl problém jménem „Turecko", starý problém, který nově měl být řešen vznikem Kurdistánu a přeloženo: vliv Turecka měl být odstraněn tím, že tranzit blízkovýchodního (íránského") uhlíku do Evropy nepovede přes Turecko, ale přes Kurdistán.

A tady se dostáváme k tomu, co se v roce 2014 stalo zadruhé. Stalo se to, že zatímco globalisté chtěli vliv Turecka odstranit, Rusko vliv Turecka posílilo. V prosinci roku 2014 totiž Putin v Turecku docílil podpis memoranda o výstavbě Turkish Stream (viz text a video výše). A z toho plyne co? Že Putin vstupem do Sýrie sice šel na ruku globalistům (Íránu) ale šel až poté, co si o rok dříve pojistil nejen Krym (a tady na rok 2014 nezapomeňme i v souvislosti s děním na Ukrajině), ale i spojenectví Turecka. Když pak do Sýrie vstoupil se slovy *„Jestli draka neizbežna, nado biť pervým", tak tím řekl: „Chcete Evropu bez ruského plynu, tak si to zkuste, když nejen Turecko, ale i Sýrie – hlavní spojenec vašeho koně Íránu – je na mé straně".*

Írán vs. Turecko aneb zájmy globalistů vs. ruské zájmy

Znova se podívejme na země, které se mají stát energeticky zdrojovými pro Evropu místo Ruska: Kazachstán, Turkmenistán, Ázerbájdžán, Írán, Irák. Kromě toho, že všechno jsou to země na uhlík přebohaté, je spojuje to, že všechny mají připadnout pod vliv Íránu. A znova si připomeňme, že cesta tohoto uhlíku do Evropy není možná bez Turecka – ať už po souši či po vodě, přičemž po vodě konkrétně jde nejen o Středozemní moře, kde to mají jistit spojenci Íránu – Libanon a Sýrie – ale i přes Černé moře, kde se o vliv směrem od Íránu k Evropě dělí Turecko, Rusko a posledním hráčem na východní straně Černého moře pak už zůstává jen Gruzie. Kudy,kudy tedy vést íránskou cestičku do EU, na které globalistům tolik záleží? Přes Rusko? To je to poslední, co si globalisté přejí, Rusko přece má být zcela obejito. Má vést přes Gruzii, která už je jednou nohou v NATO (však na tom zapracoval i Stropnický odhalením památníku Havla v Gruzii), ovšem přes Gruzii, kde Írán už v případě kavkazského konfliktu (*pozn.: doporučovaný odkaz*) ohledně Abcházie a Jižní Osetie dělal mrtvého brouka? Anebo snad má vést přes to Turecko, které je pro Írán tím největším konkurentem nejen tím, že jde o střet sunnité vs. šiité, ale i tím, že jde o střet Osmanská říše vs. Perská říše a v souhrnu o to, kdo bude příštím islámským vůdcem Evropy?

Když se vrátíme k přístupu Íránu na Černé moře, o což tady nejvíce jde, tak zásadní otázka zní: Mohou se Turecko a Írán domluvit tak, že se z nich stanou spojenci? Za mě odpověď zní, že nemohou a nemohou především proto, že globalisté už si nepřejí ani náznak Osmanské říše, protože jejich zájmem je obdoba říše Perské. Proto – slovy Pjakina – Turecko má do Evropy „jen" vnést „špatný"

islám, aby pak nastoupil Írán se „správným“ islámem.

Ve skutečnosti ale jde především o to, že zatímco Turecko představuje druhý džihád, Írán je představitelem třetího džihádu. A co to znamená? Už proběhly dva pokusy o islamizaci Evropy, dvě „svaté války“ – první pokus byl v 7. století přes Maghreb, kdy hned po vzniku islámu šlo o arabský islám a o to, že v Evropě se dostal až do Španělska a Portugalska. Druhý pokus byl v 17. století přes Osmanskou říši, kdy šlo o turecký islám a o to, že Turci se dostali až k branám Vídně. A nově jde o třetí džihád – o Perskou říši a tedy o íránský „správný“ islám.

Z výše napsaného plyne, že Turecko a Írán nemohou být přátelé, neboť každá země představuje jiný směr, resp. tady proti sobě stojí dvě ambice na islámské vůdcovství. A zatímco Turecko představuje směr, který má definitivně skončit, Írán je směrem, který má nastoupit poté, co mu Turecko připraví půdu (obzvláště pak v Německu, které už je takřka „poturčené“ – proces byl naplno spuštěn hned po brexitu, psala jsem o tom zde, či později zde, ale především zde). A z toho dále plyne co? *Že Írán pro vstup na Černé moře (vodní cesta do Evropy) musí o dominantní vliv soupeřit především s Tureckem – hlavním konkurentem „správného“ islámu.* Mohl by soupeřit s Ruskem, jenže tam by ztratil spojence, který mu ochraňuje Sýrii (a tím vstup na Středozemní moře). A pokud by se přidal na stranu Gruzie, opět by to znamenalo postavit se proti Rusku, které z vlivu „proNATOvské“ Gruzie na své straně udrželo Abcházii a Jižní Osetii.

Globalisté, kteří nad svým koněm, Íránem, drží ochrannou ruku, zatímco Turecko chtějí odepsat tím, že kus jeho území zabere Kurdistán co by spojenec Íránu (nebo možná Arménie, ale o tom později), tady však dostali velikou facku: Rusko si kromě Sýrie (tzn. Íránu) udělalo už v roce 2014 spojence i z Turecka. Touto optikou situace na Černém moři ve směru trubek „Írán – Evropa“ vypadá takto: Přes Krym si na něm vliv udržuje Rusko, přes spojenectví s Tureckem rovněž Rusko a přes Gruzii, kde Rusko pod svým vlivem udrželo Abcházii a Jižní Osetii, rovněž Rusko. Východní část Černého moře, kam se Írán potřebuje dostat, tak patří Rusku, Gruzii a Turecku, přičemž z Turecka si Rusko učinilo spojence – spojence proti tranzitu íránských zdrojů do Evropy.

Což ve spojení s tím, že s Tureckem Írán nemůže najít společnou a dále s tím, že Turecko Globalisté už nepotřebují, znamená, že pro přístup Íránu na Černé moře je potřebné na části Turecka vytvořit jiný stát. Ten musí nejen sahat k Černému moři, ale současně musí být i spojenecký k Íránu. A takovou podmínku by splňovali Kurdové – a obzvláště případná obnova Velké Arménie.

Turecko dělá mrtvého brouka – jak to bylo v roce 2014

V bojích o Kobani, syrské město na hranicích Sýrie a Turecka, Turecko tehdy zaujalo pozici mrtvého brouka, ze svého článku z té doby cituji:

> *„Kobani, venkovské město, ve kterém před vypuknutím bojů žilo 45 tisíc lidí, je de facto* ***poslední baštou Kurdů****, a pokud by je Islámský stát dobyl,* ***otevřela by se mu cesta k obsazení celého území podél 1200 kilometrů dlouhé turecko-syrské hranice.*** *Fatální následky by to pak mělo především pro samotné* ***Kurdy, které džihádisté vraždí na potkání, uřezávají jim hlavy a vypichují oči.„***

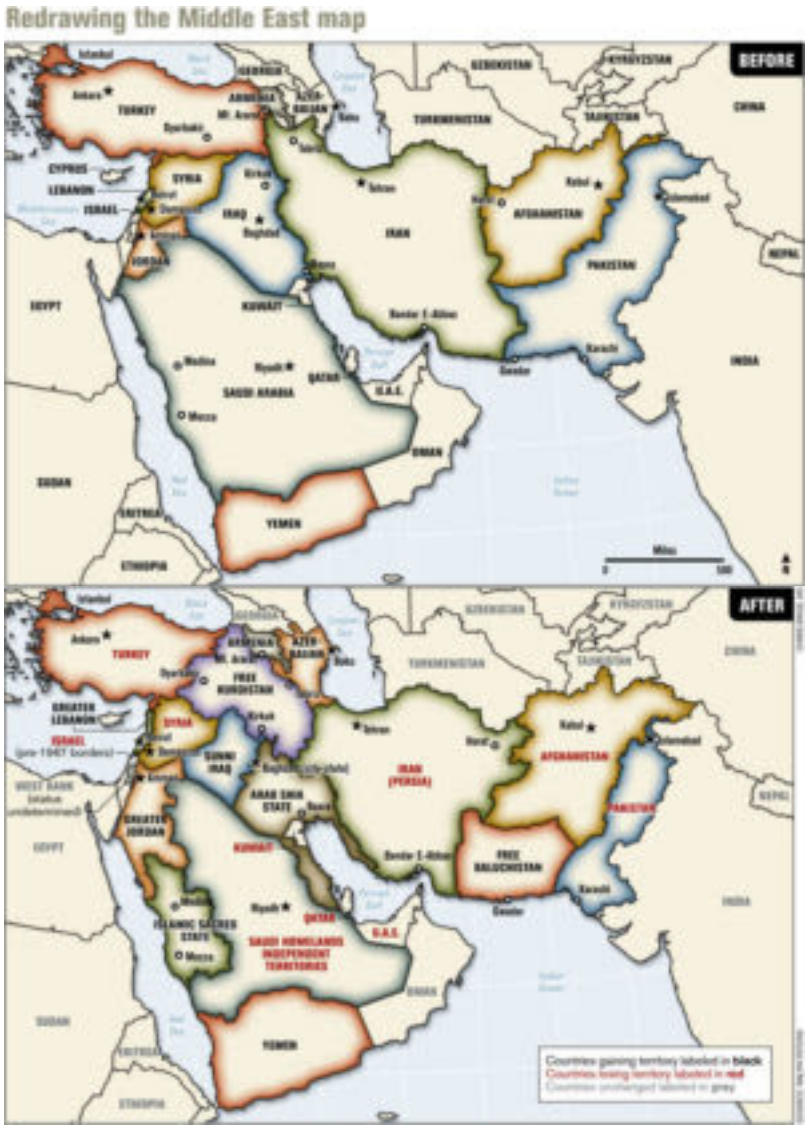
A cituji dále:

> *„Turecké pokrytectví – na turecko-syrské hranici každý den sledují boje v Kobani tisíce*

kurdských uprchlíků i turečtí vojáci. Kanony jejich tanků míří sice k pozicím IS, ale nikdo nevystřelí. Ankara, v minulosti jeden z klíčových spojenců NATO, ***odmítá Kurdům pomoci a zaútočit na džihádisty.„***

„IS se s Tureckem dohodl na vybudování ambasády. Takže Turecko tím liberálně uznalo IS jako oficiální a plnohodnotný národ. Se svými kroky vlastně přímo proti NATO postupuje Turecko dál. Turecko a IS na hranicích nepustí Kurdy do Kobani. *Turci a islamisté bok po boku na hranicích kontrolují Kurdy a nepustí je ani s vodou, ani s jídlem přes hranice Kobani.„*

Pohled do roku 2014 vyznívá téměř jako dejavu – Turci jsou dnes opět v pozici proti zájmům NATO. A jestli se v současnosti ozývají hlasy, že Turecko v Sýrii páchá genocidu Kurdů, pak z uvedených citací plyne, že už v roce 2014 Turecko před Kurdy upřednostnilo IS tím, že tehdejší genocidě Kurdů nejen nečinně přihlíželo, ale z IS si dokonce vytvořilo spojence. Otázka zní – proč a dále proč se nyní situace téměř jako přes kopírák opakuje. Ve svém článku, ze kterého jsem citovala, jsem tehdy uvedla i vysvětlení. A tím vysvětlením jsou mapy, ,, které se na veřejnost měly dostat v roce 2006 a které ukazují, kde stát Kurdistán má vzniknout.

Obě mapy měly světlo světa poprvé spatřit v roce 2006 a na ruské straně se měly objevit poté, co je

publikovaly stránky Ázerbájdžánu. V srpnu 2006 o nich obsáhlý článek napsal ruský odborník na Euroasii, Alexandr Sobjanin a napsal s poděkováním stránkám Azerbájdžánu, že s tou informací, kde je odkaz i na zcela původní zdroj, přišly, jeho článek je zde . Na druhém obrázku je nejen mnohem menší Turecko, ale především tam vidíme spojení „Írán-Černé moře“ tak, že Turecko už nebude překážkou. Když si tento fakt přeložíme do řeči „trubek“, tak situace vypadá takto: V prosinci 2014 dohodnutým Turkish streamem povede přes Černé moře a Turecko do Evropy ruský plyn. Když ale kus území Turecka zabere stát blízký Íránu, pak Evropa bude mít na výběr, který plyn odebírat – ruský nebo ten, kterému má velet Írán? Když si k tomu doplníme, že ruský tranzit přes Turkish stream má končit v Bulharsku, potažmo ale v Rakousku, a ruský tranzit přes Nord stream, který zcela obejde Ukrajinu, má končit v Německu, tak mě napadají hned dvě věci: Za prvé ta, že Rakousko a Německo nikdy nebyly nepřátelé. A za druhé ta, že jakmile bude k dispozici energetický zdroj pod patronací Íránu, pak postačí jen zavřít kohoutky jak Nord streamu, tak Turkish streamu, protože kapacitně bude íránská cesta – na rozdíl od Nabucca – pro Evropu zcela dostačující. Ze hry už mezitím má být vyřazena jak Ukrajina (od ledna 2020 má tranzit přes Ukrajinu skončit), tak Turecko, které by vstupem Íránu na Černé moře ztratilo dominantní tranzitní pozici.Nemluvě o tom, že vstup Íránu na Černé moře by mohl znamenat dodávky jeho zdrojů i na Ukrajinu – a v této souvislosti musím zmínit ještě jeden fakt.

Při psaní tohoto článku jsem v souvislosti s mapami „předtím“ a „potom“ narazila ještě na jiný článek, na ruský článek z roku 2012, který v témže roce v překladu vyšel i zde. Tam mě velmi zaujal obrázek o tom, kam všude má vést íránský export ropy a plynu, ač přesnější je, že export ropy a plynu pod kontrolou Íránu.

Když si k němu totiž přidáme dění kolem plynovodu „Turkmenistán, Afghánistán, Pákistán, Indie“, viz obrázek TAPI a článek o něm zde, tak vidíme, že Írán se má stát novým centrem koncentrace řízení nejen nábožensky („správný islám“), ale i ekonomicky právě přes ovládnutí jak kontroly, tak exportu největších světových energetických zdrojů.

Nahlíženo touto optikou dostávají události kolem Turecka v Sýrii zcela jiné vysvětlení. A jejich pointa je taková, že za prvé Erdogan nestojí o rozporcování Turecka ve prospěch Kurdistánu (a kdoví, jestli skutečně ve prospěch Kurdistánu a nikoliv ve prospěch Arménie/ Velké Arménie, což ale pro Erdogana je prašť jako uhoď) a za druhé **Rusko nepotřebuje ani Kurdistán ani Arménii/Velkou Arménii, neboť obojí znamená posílení role Íránu v zájmech Globalistů (budování nové Perské říše) v neprospěch Ruska, resp. v neprospěch celé křesťanské kultury.**

A tady nastává okamžik pro připomenutí jiné historické mapy:

Romania
Serbia
Bulgaria
Macedonia
Black Sea
Russia
Caspian Sea
Georgia
Armenia
Azerbaijan
Turkey
Historic Armenia
Cilicia
Greece
Syria
Iran
Iraq
Lebanon
Israel
Mediterranean Sea
Libya
Egypt
Jordan
Saudi Arabia
© 2000 The History Place